

Andragende ikke staar i Forbindelse med de ældre Projekter, og at det ikke tilsigter noget Merz end en saadan Mole ført ud i Vandet som kunde afgive fornødent Læ og Landingsplads. Udvalget dannede sig i 1872 og indsendte en Plan til Ministeriet, veiledet af en noget sagkyndig Mand, som dog ikke var Ingenieur. I 1874 erholdt det fra Ministeriet Løfte om en Understøttelse paa 14,000 Kr. eller Halvdelen af hvad det projekterede Anlæg vilde koste, og en Bevilling blev i den Anledning sat ind paa Aarets Finantslov. Men med Ministeriets Løfte fulgte en Skrivelse fra Vandbygningsdirektøren, der udtalte sig om en Del Forbedringer af den Plan, som forelaa, og tillige betingede, at Vedkommende dels skulde skaffe Sikkerhed for den Halvdel af Pengene, som de selv skulde fremskaffe, dels tilveiebringe en Plan, som kunde blive antagen af Ministeriet. Det trak længe ud, før de kunde fremskaffe den Plan. De henvendte sig til Ingenieur Ollendorff i Frederikshavn; men da han var beskæftiget med andre Arbejder for det Offentlige, fik han ikke sin Plan færdig før 1877. Denne Plan var temmelig storartet. Den gik ud paa Anlæg af en Mole til en Betøftning af 250—300,000 Kr., medens han dog, saa vidt jeg har kunnet forstaa ham, fraraadede at bygge en saadan helt og holden strag og tilraadede at bygge en til Planen hørende vestlig Mole, som er den, at Udvalget derovre nu andrager paa, at Staten skal bygge for det. Men i senere Forhandlinger med Indenrigsministeriet udtalte dette, støttende sig navnlig til Vandbygningsdirektørens Skrivelse og tilbøls til Ingeniøren, en Tvivl om, hvorvidt en saadan Mole vilde faae væsentlig Betydning for Fiskeriet, hvorimod det mente, at den nok kunde faae Betydning som en Prøve paa, hvorvidt en Baadehavn kunde anlægges paa dette Sted, og i saa Fald af hvilke Materialier og med hvilken Styrke den maatte anlægges for at kunne modstaa Bølgeslaget i Vesterhavet. Udvalget gjør sig megen Umage for at bevise, at Ministeriet og Vandbygningsdirektøren ikke have Ret i denne Opfattelse, og Finantsudvalget er af samme Mening som det Udvalg, der har indgivet Andragendet i denne Sag. Efter den Retning, som Ryshtlinien ved Hirtshals har, vil den omhandlede Mole, naar den lægges lodret paa Ryshtlinien, komme til at gaa i lige Retning mod Nord og vil for alle Vinde, der gaa nogle Streger Vest eller nogle Streger Ost, afgive Læ, idet kun nordlige Vinde, som blæse lige ind paa Molen, kunne forhindre, at der paa nogen af Siderne bliver Læ, hvorimod sydlige Vinde, der blæse fra Land, ikke ville frembyde noget Bølgeslag paa Ryshten. Det maa nu erindres, at Bindene hos os ere den største Del af Aaret vestlige og forøvrigt mest østlige, medens de nordlige ikke ere af nogen Betydning. Det forekommer derfor saavel Finantsudvalget som Udvalget, der har ind-

sendt Andragendet, at en saadan Mole maa kunne afgive Læ i de fleste Tilfælde og afgive en saadan Landingsplads, at Ulykkestilfælde som det, jeg nylig omtalte, ikke let vilde kunne ske, samt at Fiskerne vilde kunne gaa ud mange flere Dage om Aaret, og at Fiskeriet derved vilde blive betydelig rigere. For den Opfattelse, at Molen ikke skulde yde Fiskerne nogen Nytte har man imidlertid ogsaa beraabt sig paa Ingenieur Ollendorff. Det forekommer dog Udvalget, at man ikke med fuld Grund har beraabt sig paa ham; thi han udtaler netop i sin Betænkning, at en Mole, ført ud omtrent lodret paa Ryshten indtil en Vanddybde af en halv Snes Fod, vilde yde stor Hjælp for Fiskerne, da den i de fleste Tilfælde vilde give Læ paa den ene eller den anden Side, saa Baade kunde udsættes og landsættes. Efter denne Udtalelse kan han ikke tages til Indtægt for, at Molen kun har Betydning som Prøve paa, med hvilken Styrke man skal bygge en Havn paa dette Sted, for at den skal holde. Jeg skal som Anbefaling for Andragendet kun gjøre den almindelige Bemærkning, at det vistnok fra alle Sider vil blive anerkendt, at vi her i Danmark bør gjøre en hel Del Mere for vort Fiskerivæsen, end vi hidtil have gjort, og at navnlig saadanne Ting som Anlæg af Havne, store og smaa, og andre saadanne kostbare Foretagender, som man ikke kan vente, at andre Private end netop Fiskerne ville tage Del i, og som disse paa Grund af deres Uformuenhed ikke ere i Stand til at række Haand til, maa Staten tage sig af i Favør af Fiskeriet som en stor national Velstandskilde, der langt fra benyttes paa saa god Maade her til Lands, som den burde. Man har jo set sørgelige Exempler paa, hvorledes fremmede Fiskere i høi Grad have forulempet vore danske Fiskere, fordi vi ikke have naaet op i Spide med dem med Hensyn til Fartøier, Redskaber og andre denne Sag vedrørende Ting. Dette skal jeg udtale som Begrundelse for Indstillingen Nr. 10 angaaende Andragendet Nr. 35.— Den sidste af de Indstillinger, der foreslaar en Demission til den ærede Indenrigsminister, er Indstillingen Nr. 11, angaaende Andragendet Nr. 37. Det er et Andragende fra en Del Kommuner i Randers Amt, som gaar ud paa at faae en Postexpedition ved Sernbanestationen Alling-Nabro paa Randers-Grenaa Banen. Der ligger nu en Postexpedition $\frac{1}{2}$ Mil nordligere end den nævnte Sernbanestation, nemlig i Landsbyen Ørsted, medens Stationen Alling-Nabro har et Brevsamlingssted. Da nu Posten til hele Omegnen jo væsentlig bliver bragt til Stationen Alling-Nabro ad Sernbanen fra begge Sider og i Fremtiden selvfølgelig vil gaa ad Sernbanen, efter at denne Strækning er bleven aabnet, mene Beboerne ikke blot, at det er en stor Ulempe for dem kun at have et Brevsamlingssted ved Stationen, da mange Postfager, f. Ex. Pengebreve og forskjellige andre Sager